

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 || Abonament, pe an în străinăt. Lei 8

» » 6 luni în țară. » 3 || Un număr 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Pop, Tașcă
Gr. Teodossiu.

Redacția și Administrația Str. Mântuleșa, No. 9.

S U M A R:

I. Kalinderu, Cultura pomilor. — *Gh. Adamescu*, Miron Costin. — *Sp. Popescu*, Comăra. — *Gr. Teodossiu*, O casă de om cu minte. — *Ir. Popescu*, Cum să ne ferim de răpciugă? — *A. C. Groza*, Porcul. — Serbări de 24 Ianuarie. — *N. Gădeilă*, Țara fericiților. — *G. Coles*, Greutatea albinei. — *Or.*, Intimplările săptămânii. — Informațiuni. — Știri. — Cantinele școlare. — Pentru copiii săraci. — Adrese către redacție. — Mulțumiri. — Apel. — Inscuținare. — Deslegările întrebărilor din No. 11. — Răspuns la întrebările din No. 11. — Premii. — Exemple vrednice de imitat. — Poșta redacției. — Incunoscuținare.

Ilustrațiuni: Miron Costin. — Trimișii lui Cantemir arestéză pe Miron Costin. — Miron Costin citește poema sa în fața Regelui Poloniei. — Porc de talie mare. — Porc de talie mijlocie.

Îscălitura lui Miron Costin.

CĂTRE ABONAȚI

Încă de la 1 Octombrie trecut, revista noastră a intrat în anul al II-lea al existenței sale. Facem un călduros apel către abonații noștri cât și către persoanele și autoritățile ce au bine-voit a ne procura abonamente, să fie socotélă de prețul absolut mic al abonamentului și imposibilitatea în care ne găsim de a ne expune la cheltueli pentru a trimite un încasator și îi rugăm a ne trimite cât mai grabnic abonamentele; lucru ce se poate face, cu atât mai ușor, cu cât mai mulți abonați se pot uni și trimite costul printr'un singur mandat adresat administrației noastre, însemnând pe cotor numele trimițătorilor. Aceiași rugăminte o facem și stimaților noștri abonați din Bucuresci.

Rugăm asemenea pe d-nii abonați cari ne datoresc încă pe anul trecut, să bine-voiască a ne trimite abonamentele. Noi am trimis cu încredere tuturor celor ce ne-au cerut, nu ne îndoim că încrederea noastră nu va fi înșelată. N'avem alte mijloce pentru existența reviste; deci, dacă abonații noștri o iubesc și voiesc ca ea să trăiască, să ne trimită abonamentul.

ADMINISTRAȚIA.

CULTURA POMILOR

Către agenții Administrațiunii Domeniilor Coroanei (1).

Cu toate că în curînd va apare în biblioteca Administrației Domeniului Coroanei o cărticică asupra culturii pomilor roditori, din cari v \hat{e} vom trimite mai multe esemplare spre a le distribui printre s \hat{a} tenii cu cunoscința de carte, nu cred de prisos, Domnule Agent a v \hat{e} enumer \hat{a} aci unele elemente relative la cultura pomilor at \hat{a} t pe Domeniile Coroanei c \hat{a} t și în gr \hat{a} dinile școlare.

1) Șefii de oc \hat{o} le și cei de regi \hat{u} , iar pentru șc \hat{o} le înv \hat{e} ț \hat{a} tori \hat{u} vor alege în apropierea reședințelor lor, sau a caselor de brigadier \hat{u} și în gr \hat{a} dinile școlare c \hat{a} te un teren în suprafață de minimum un hectar pentru agenții Domeniului Coroanei, iar pentru șc \hat{o} le dup \hat{a} cum vor dispune înv \hat{e} ț \hat{a} tori \hat{u} , propri \hat{u} din t \hat{o} te punctele de vedere pentru înliințarea pepinierilor de pomi roditori.

2) Terenul ales pentru pepinier \hat{a} se va împrejmu \hat{i} și împ \hat{a} rți în mai multe divisiuni dup \hat{a} m \hat{a} rimea pepinierei, apoi se va desfunda una din aceste divisiuni la un metru de ad \hat{a} ncime; prim \hat{a} -vara se va împ \hat{a} rți partea desfundat \hat{a} în r \hat{a} z \hat{o} re de c \hat{a} te un metru l \hat{a} țime și se va sem \hat{e} n \hat{a} cu semințe de meri, per \hat{i} , caiși, pruni, etc., cari se vor procura din vreme fie din fructele pomilor s \hat{a} lbatici afl \hat{a} tori în p \hat{a} durea local \hat{a} , fie prin școlari, cum am đis mai sus, fie din comerci \hat{u} , în care cas v \hat{e} veți adres \hat{a} din timp Administrației Centrale, ar \hat{a} t \hat{a} nd cantitatea și felul semințelor ce v \hat{e} trebuiesc. Semințele depuse în p \hat{a} m \hat{i} nt se vor ud \hat{a} regulat, în fie-care đi pin \hat{a} la r \hat{e} s \hat{a} rire, iar dup \hat{a} aceia se vor plivi de burueni, țin \hat{e} ndu-se at \hat{a} t r \hat{a} z \hat{o} rele c \hat{a} t și drumurile în tot-d'a-una curate.

3) În t \hat{o} mna primului an, pueții se vor replica plant \hat{a} ndu-se în rinduri, în divisiunile încă neocupate, care se vor desfund \hat{a} de asemenea la cel puțin 0,60 metri ad \hat{a} ncime și la o dep \hat{a} rtare rindurile unul de altul de un metru, iar distanța între pueți se va l \hat{a} s \hat{a} de la 40—50 centimetri.

4) Altoitul pueților se va face de preferință în ochi \hat{u} c \hat{a} t mai apr \hat{o} pe posibil de p \hat{a} m \hat{i} nt și se vor l \hat{a} s \hat{a} pe același loc doi pin \hat{a} la trei ani, dup \hat{a} care se vor sc \hat{o} te cu t \hat{o} t \hat{a} îngrijirea și plant \hat{a} la locul definitiv.

5) Variet \hat{a} țile de altoi ce se vor alege, s \hat{a} fie puține la num \hat{e} r și bune, alese mai cu s \hat{e} m \hat{a} dintr'acele tomnatic \hat{e} a c \hat{a} ror fructe se pot conserv \hat{a} bine peste iarn \hat{a} , și cu preferință din acele recunoscute ca fructe de elit \hat{a} în țara n \hat{o} str \hat{a} .

6) În pepiniere se va rezerv \hat{a} un loc aparte pentru cultura trandafirilor, cari ornament \hat{e} z \hat{a} at \hat{a} t de pl \hat{a} c \hat{u} t gr \hat{a} dinile, contribuind cu modul acesta și la dezvoltarea gustului estetic, care între s \hat{a} tenii n \hat{o} ștri este apr \hat{o} pe inert.

Nu m \hat{e} indoiesc, c \hat{a} veți ține socot \hat{e} l \hat{a} de cele prescrite mai sus și im \hat{u} va face pl \hat{a} cere a const \hat{a} t \hat{a} eu insu-mi, c \hat{a} nd voi \hat{u} veni la fața locului, un început serios de executare.

Ion Kalinderu.

Administrator al domeniilor Coroanei.

(1) Veđi No 20.

MIRON COSTIN

— Notiță despre viața lui —

Unul dintre scriitorii vechi ai noștri cari a lăsat opere de mare valoare este *Miron Costin*, despre care vom spune astăzi câte-vă cuvinte, înfățișându-i chipul.

Miron Costin face parte din una dintre cele mai vechi familii moldovenesci. Născut în 1633, el își făcî studiile în Polonia — cum se obicinuia pe atunci — și mai tîrziu se întorse în țară ca să intre, ca toți fiii de boier, în slujba statului.

Carierea lui politică se începe sub Gheorghe Stefan. Mai întâiu sluger, apoi cînașnic (paharnic), el ajunsese în timpul lui Dabija-Vodă mare comis și sub Iliăș-Vodă îl vedem mare vornic.

După Iliăș, urmază, în a doua domnie, Duca-Vodă, dar după scurt timp, acesta e mazilit și înlocuit cu Petriceico. Așa eră pe vremea aceea: de și țara se dicea că e liberă, dar Turcii schimbaū pe Domni cum le plăcea lor. Noul Domn ia în nume de bine pe Costin și-l trimite chiar ca reprezentant al său, în tabăra turcescă stabilită atunci la Nistru, avînd a lupta contra Polonilor.

Polonii sînt bătūți — ce e drept — dar Domnitorul Petriceico, care eră prieten cu ei, lasă scaunul și se duce în Polonia, părăsit de boierii, cari ascultară sfatul lui Costin de a rămâne credincioși Turcilor.

Sub Domniū următorii Dumitrașco Contacuzino, Antonie

Iscălitura lui Miron Costin : M. C. vel logofăt.

Roset și Duca (în a treia domnie), Miron Costin ocupă slujba de mare vornic de țara de jos și de mare logofăt și în

Miron Costin.

1683 se duce cu Duca la împresurarea Vienei, dând ajutor Turcilor. Pe vremea aceea însă boierii cari voiau să ocupe tronul alergău și la străini numai să-și ajungă scopul. Așa făcū și Petriceico. Pe când Duca se întorcea, bătut, în Moldova, acela veni cu oște polonă ca să-i ocupe scaunul. Se dă o luptă; Domnitorul e prins și, împreună cu el, și Miron Costin.

Acolo în Polonia stete multă vreme și o duse cam rău. De aceea cerū voie lui Constantin Cantemir, care se făcū mai tirziū Domn, să se întorcă în țară.

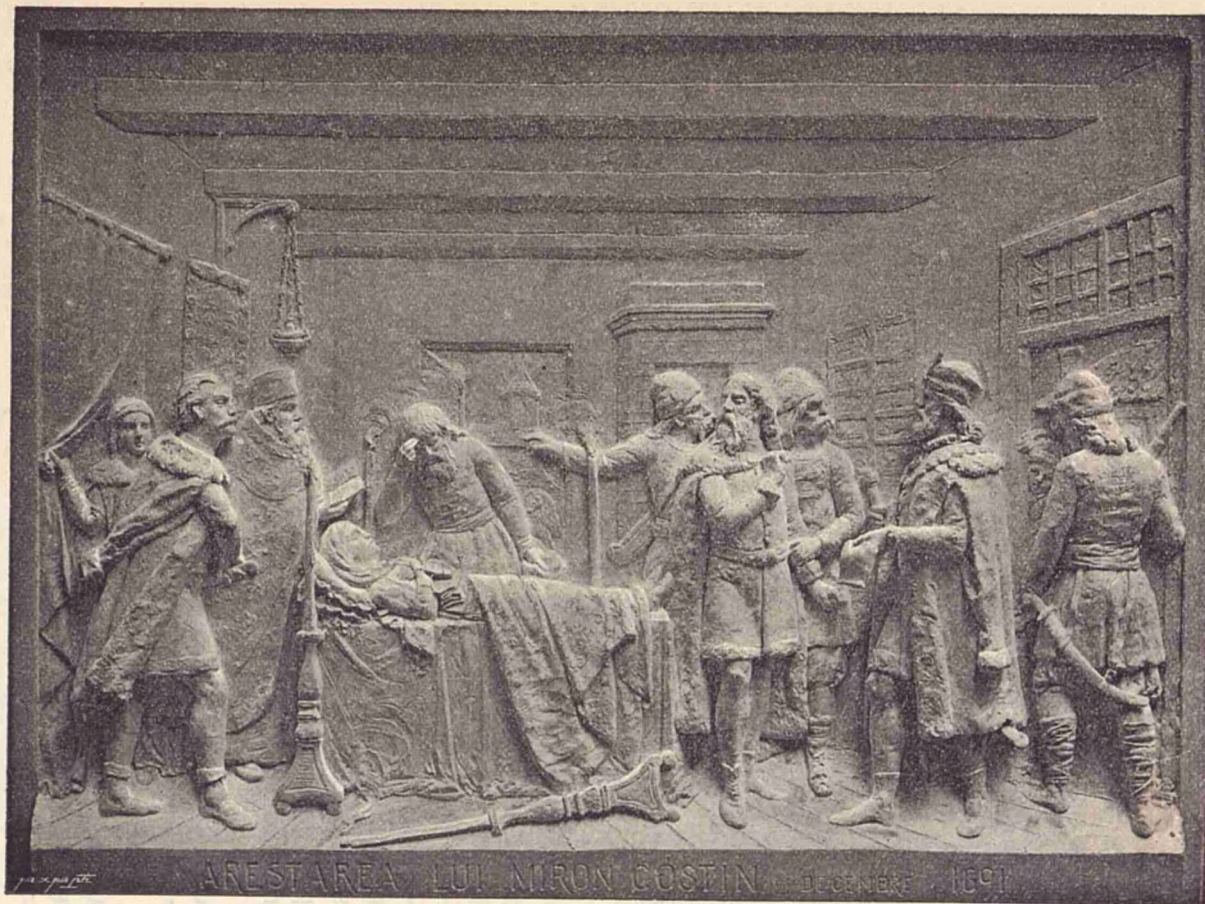
Căpătând voie, se întorce și e numit în slujbă; dar nu putea să fie iubit de Domn, pentru că favoriții acestuia nu-l vedeau bine nici pe el nici pe fratele lui, Velicico. Mai ales unul Iordache Roset vistierul, nu-i pute vedē, pentru că Velicico îi dīsesse într'o dī: «Vistiere, mai încet cu orinduelile (birurile).» Miron nu se sfiā de a spune acēsta Domnului însuși când ședeā la masă. Povestesc chiar cronicarii o vorbă, care a rămas vestită de la el: «*Maī des cu paharele, și maī încet cu orinduelile; că-t vrea să-ți dai Măria-Ta sēma odată și n'ēl putea.*»

Negreșit că asemenea purtare nu putea să placā Domnitorului; de aceea sīnt dați afarā din slujbă și Miron și Velicico.

O sumă de boieri, nemulțumiți, încep să ție sfaturi, fac un fel de societate secretă cu gând să dea jos pe Cantemir. Intre aceștia erā și Velicico, dar nici un document nu ne arată să fi fost și Miron. Trădați de un ôre-care Ţifescu, poreclit Frige-vacă, boierii rēsvrātitori sīnt prinși. Velicico este adus la Iași, bătut de Vodă cu buzduganul și închis în beciū. Favoriții îndēmna pe Domn să-l omôre după așa rușine, căci alt-fel o să-și rēsbune rău. Peste nôpte chiar, Velicico e scos din închisóre și i se taie capul dinaintea porții palatului.

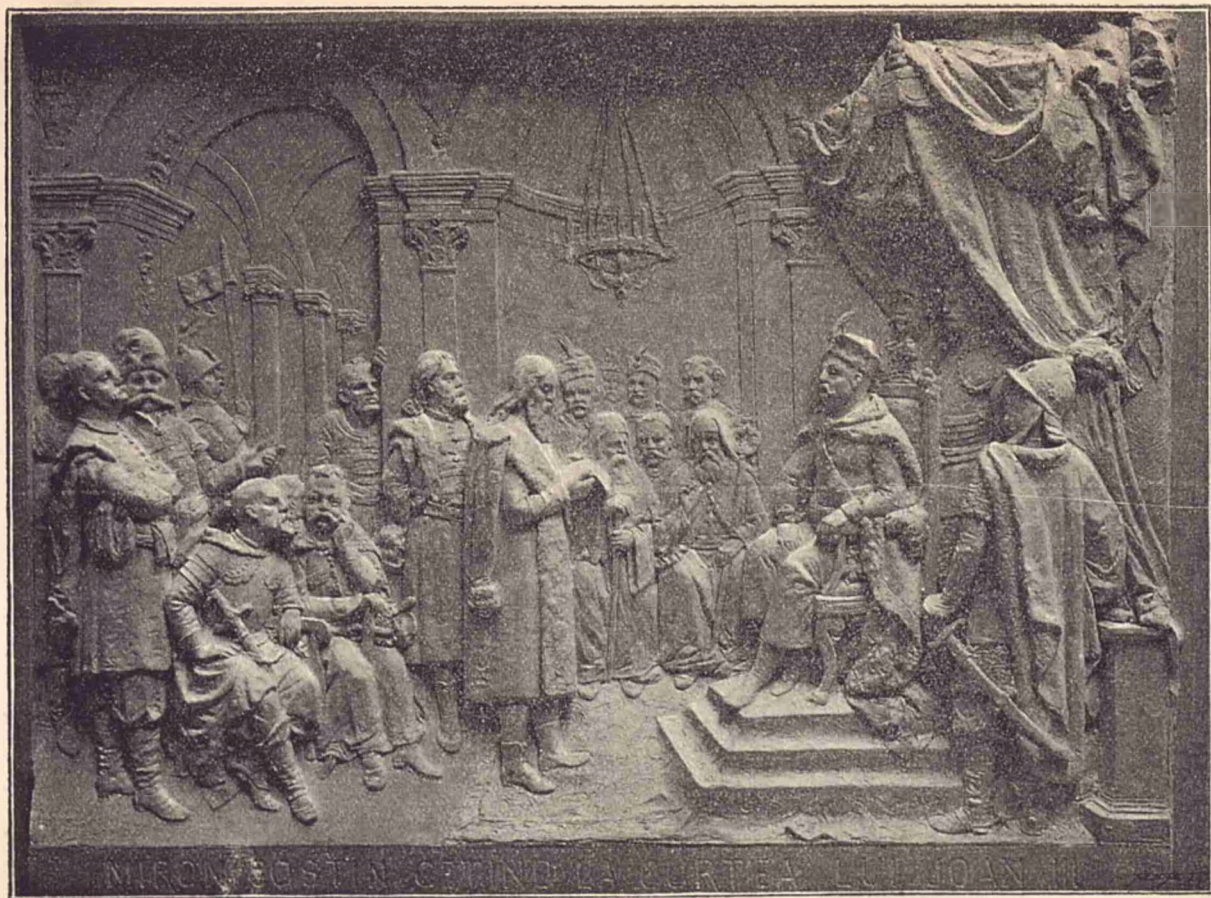
— Acum, îi dīserā boierii cei din jurul lui, dacā ai omorīt pe acesta, ce ai să faci cu fratele lui? El are să se scôle înapotrīvā și pôte te veī aflā în primejdie.

Ascultând glasul lor, Constantin Cantemir trimise un vătaf la Bărbesci -- moșia lui Miron -- ca să-l prindā și să-l omôre. L-au aflat acolo într'o stare sôrte jalnică: îi murise soția și tocmai se făceau pregătiri de îngropare. Când au intrat trimișii Domnului, i-au dīs unii să ia un cal și să fugā

ARESTAREA LUI MIRON COSTIN. DECENIE 1891

Trimișii lui Cantemir arestéză pe Miron Costin.

Miron Costin citește poema sa în fața Regelui Poloniei.

la Neamț, dar el n'a voit, ci a cerut să fie dus la Iași ca să se justifice înaintea lui Vodă. Ruga lui a fost zadarnică; l-au omorît chiar pe loc.

Ast-fel se stinse în Decembre 1691 acest mare bărbat, care lasă un nume glorios în istoria Moldovei.

Dacă așa de plină de fapte și așa mișcătoare este viața politică a lui Costin, el se ridică și mai sus prin scrierile sale.

El studie pentru prima oră originea poporului românesc într'o operă: «*Carte pentru descălicatul d'întâiū al Moldovei*» și apoi povesti întâmplările contemporane în «*Le-topisețul Moldovei.*»

El scrie și în limba polonă o poemă în care glorifică neamul său.

A mai scris și alte lucrări mai mici, în versuri unele, altele în proză.

Drept recunoștință pentru meritele lui, națiunea română i-a înălțat o frumoasă statuie în orașul Iași.

Gheorghe Adamescu.

TAIFASURI CU MOȘ GHEORGHE (1).

COMOARA

După masă ne punem iar la taifas; moș Gh. îi mai înseninat de cât înainte de masă. Nu mă slăbește de loc: să-î spun ce-am făcut la Cursesci.

— Ți-oiu spune, moș Gh., dic eu, dar să mîntuim întâiū vorba noastră...

— Las-o încolo, întrerupe el, că ne sfădim amîndoi!

— N'o las, moșule, că luerul neisprăvit îi mai bine să nu se fi început.

— Bine; dar să nu mai spuî că țăraniî sînt le-neși și bețivi!»

(1) Veđi No. 20, anul II.

— Apoi, veđi, moșule, cum ești? am spus eu că țărani sînt așa și pe dincolo!?

— C'apoi atîta ar mai trebui!

— Apoi atunci de ce te legi de mine?!

— Eu nu m'leg de d-ta!... dar nici nu știu cum îmi spui că țărani au vreme să citească!

— Să facem o socotelă, moș Gh.

Fața lui moș Gh. iar se înseninază. Eu știu ce are el în gând acum: a găsit prilej bun ca să-mi dovedescă mie și eu să spun la «boerul de la tribunal» și la toți boierii că el nu-î nici leneș nici bețiv și că a făcut rău acela, de i-a aruncat așa ponos în obraz.

— Ei iaca să facem, țice el.

— Îi drept, moș Gh., că din zori și pînă în noapte răscolii pămîntul ori îl tundeți, pe foc de arșiță și, de v'apucă vremea, chiar pe vreme de ploie. Îi drept, moș Gh., că de multe ori nici n'aveți răgaz să faceți mîncare în graba zorului de muncă? Îi drept, moș Gh., că atunci când lași de-o parte sapa, ori secera, ori cîsa, ca să te mai răsufli, mai de grabă îți vine să storci cămașa de sudore de cât să ei o carte să citești!

În ochii lui moș Gh. ved o lăcomie nemăsurată care sîrbe fie-care cuvînt al mieu. Iar sufletul lui, rînit la vorba auzită la tribunal din gura unui boier, se umple de balsam tîmăduitor și împăcător.

— Ei, veđi?! țice el apucîndu-m' de mînă, singur d-ta spui—că eu nu te am tras de limbă—precum că țărani n-au vreme nici să mînce, dar mite să citească! Bine-ar fi să ai vreme să citești și tu ca să ști și tu ce-î pe lume! dar unde-î chip? cînd să citești?... și cine să-ți citească?

— Așa-î, moș Gheorghe?

— Ei, veđi?!

— Ved, moș Gh. Eu nu țic alt-fel; dar ști d-ta că Românul țice: nu m'oiu trece eu vremea «tocmai în vremea muncii.» Cum? este și o vreme care nu-î «a muncii?»

Moș Gh., începe în sfîrșit să rîdă.

— A ha! spune el, dând din cap, înțeleg! înțeleg eu unde ai vrut să mă aduci!... Așă-i!

— Tótă vremea anului îi vară moș Gh.?

— Sciută că nu!

— Tóte zilele anului muncesc ómenii?

Moș Gh., iar se pune pe gânduri și dă din cap desnădăjduit. Iar l-am mîhnit! El crede că mie îmi pare rău că țăraniî nu muncesc și sêrbătorile și de aceea încep tot eu:

— D-deu a lăsat sêrbătorile pe lume pentru odihna trupului și pentru căutarea și hrana sufletului...

Cu aceste vorbe l-am împăcat din nou pe moș Gheorghe.

— Bine-ar fi, dice moș Gh. îndușosat, bine-ar fi, nepóte, să-și caute lumea și de suflet!... țî-ai găsit!... îi rea lumea, nepóte! unii îndrăsnesc și sf. Duminecă de să furișeză la muncă!

— Și-i mare păcat, înaintea lui D-deu, să muncesci trupul și Dumineca, moș Gh.

— Cum să nu fie, nepóte! că și D-deu s'a odihnit o zi pe săptămână, când a făcut lumea! nu faci nici o procopselă cu munca de Duminecă!

— Ei, veđi moș Gh.? n'ar fi mai bine să stea omul Dumineca să-și odihnéscă trupul și să-și caute de suflet? n'ar fi mai bine să citéscă ceva?

— Cum să nu fie bine! dar veđi că nici asta iar nu se póte: vii la sfîrșitul săptămâniî rupt de muncă... de carte să-ți mai ardă?!

— Ai dreptate moș Gh.! dar ia să luăm noi séma: se folosește omul de sêrbătoare ca să-și odihnéscă trupul? cum își trece el sêrbătórea? stă el locului, sêrbătórea? dorm cu toțiî măcar un ceas, doué ca să-și vie trupul în fire?

— De unde! nici la biserică nu se duc, nici trupul nu și-l odihnesc! Umblă de colo-colo și-aștéptă să deschidă cârciumarul!... aicea ai o lécă de dreptate: se dau cu gura în vînt!... după taifasuri, după bêtură, după sfadă și după zîzanie! Mai bine ar sta colo, acasă, orî dacă se duc la cârciumă ce-ar fi să fie cu vorbă bună și cu frăție!... dar nu! s'a ticăloșit o sémă de ómenî: caută numai ceartă!...

cum o bea un pahar două se suie diavolul, Dómne iartă-mă, la cap și buclucul gata!

— Eî, moș Gh., n'ar fi mai bine, de cât să s'adune la cârciumă, să stea omul acasă sêrbătórea și să citescă, dacă scie carte, orî să s'adune mai mulți la unul care scie să asculte cum citește altul?

— Îi greu, nepóte!

— Îi grău, moș Gh., pentru că nu-î deprindere; dar ia să se iea deprindere!... atunci n'ar mai fi greu!

— Așă-î Românul!... la lucruri bune nu s'adună, dar la lucruri rele, la bēutură, la ticăloșie nu-î gă-sesci păreche!

— Aici n'ai dreptate, moș Gh! nu-î așă de rēu, Românul, cum îl ponosesci d-ta! Îi greu pînă capătă o deprindere; numai năravul se capătă ușor; iar dacă se deprinde cu un lucru bun și dacă vede că-î bun, apoi cu greu îl desbari. Vorba Românului: «munte cu munte se-'ntîlnesce, dar om cu om?» Omul nu póte trăi singur: simte nevoie de adunare măcar cât de rar, și de aceea nu-l rabdă inima să stea locului.

«Tótă săptămâna își caută omul de muncă și n'are vreme să se ducă să caute pe alți ómenî ca să stea de vorbă. Numai sêrbătórea are prilejul de a găsi o adunare.

«Și-î bine că se adună lumea. Omul care fuge de lume se sêlbăticesce.

«Numai *locul* unde se adună îi rēu, ba chiar îi primejdios. Locul de adunare, de obicei, îi cârciuma: jocul tinerilor se face înaintea cârciumii, gospodarii se adună la cârciumă. Pînă aici nu-î nici un rēu. Dar, veđi că la cârciumă este bēutură: iacă rēul!

«Nu toți ómenii plécă de-acasă cu gândul să bea; dar acolo-î ispita!

«Adunarea la cârciumă este pricina îndemnului la bēutură. Nu toți ómenii sint bețivi; sint fórtē mulți bețivi cari, dacă n'ar fi avut prilejul adunării la cârciumă, n'ar fi fost nici o dată bețivi. Necazurile omenesci se mai uită când te întîlnesci cu unul și

cu altul; se schimbă vorbele, se schimbă și gândul. La adunare omul se simte mai fericit, pentru că vede cu ochii lui pe mai mulți, își înprosperă în minte nevoile altora, vede că nu-î numai el cu nevoi și se mîngăie. După un pahar-două, mîngăierea crește, simțirea amorțesce, închipuirea se aprinde. După alte pahare, omul nu se mai vede aidoma pe dînsul: se face mîndru, crede că are putere cât dece, crede că-î bogat cât o sută, crede că-î mai deștept de cât totă lumea. Toți trebuie să-l asculte, toți trebuie să țină cum ține el: altmintrelea buclucul gata! În vremea asta paharele curg și cu ele averea și sănătatea se sdruncină!

«Nici o sîrbătoare nu trece fără bătaie; iar dacă trece una în pace, apoi asta-î o minune! Nu-î așa moș Gh?

— Așă-î, nepoțe! și de-ar fi numai atîta!... Câte rîutăți vin de la beție! Omul bêt gîndesce că el   împăratul!

— Am dreptate, moș Gh., c nd țin eu că fac r u ómenii de se adună la cârciumă?

— Cum să n' i! dar numai, veđi: unde să se ducă Românul s rb toarea dacă nu s'ar duce la cârciumă!? că singur țin că nu-  bine să nu se adune  meni... .

— Eu țin că-  r u dacă nu se  nt lnesc om cu om, dar  i mai rău dacă se  nt lnesc la cârciumă.

— Apoi cum  i închipui d-ta adunare f r  beutură?

— Iaca eu  m închipui pentru că am v đut.

— Multe-  fi v đut d-ta!... dar veđi că asta nu se p te!

— Cum să nu se p t , moș Gh., dacă am v đut!?

— E , aș   vrea eu să știu, unde  i v đut mă rog!?

— La Cursesci, moș Gh.

— E , lasă! par-că eu nu-  știu pe cei din Cursesci!

— Apoi nu-  ști, moșule.

— Cum să nu-  ști!... eu să nu-  știu?

— De mult n' i fost d-ta în Cursesci?

- Or fi două-deci de ani!...
- Apoi acum să-î veđi, moşule!
- Auđi!... Românul dracului!... stă el cu gura rece?... ți-ai găsit!...
- Ce-î ađi, moşule?
- Ce să fie! Luni.
- Şi erî ce-a fost?
- Duminecă, da ce vrei să fie?
- Ți-ai aduci aminte, moş Gh.? erî am fost la Cursesci!...
- Sciū eū c'ați fost... ei, ș'apoi!... ați găsit comóra? nu se îmbătase lumea de bucurie?
- La Cursesci nu s'adună lumea la cârciumă.
- Da unde, mă rog?
- *La școlă!*
- Dă profesorul de bcut, pe semne!...
- Dă, moş Gh...
- Apoi tare bogat trebuie să fie!...
- Fôrte bogat!
- El o fi găsit comóra...
— El.
- Halal de Cursesci!...

Tótă vremea, moş Gh., mă întrebă așa, într'o dóră; el nu crede nimic și rîde necontentit.

- Şi ce le dă, mă rog!? întrebă el din nou.
- *Invetătură!* moş Gh... Profesorul a deprins lumea și lumea vine, cu duiumul, cum dau de-o sərbătore: profesorul citește, lumea ascultă, vremea curge, și sərbătoreea trece... fără bătaie! profesorul din Cursesci dă lumii bcutură sufletescă! lumea se îmbată din acéstă bcutură pe care el o dă din belșug și... cârciumele-s pustii.

Moş Gh. rămâne cu gura deschisă ca s'asculte mai bine minunăția asta, pe care începe s'o cređă pe jumătate.

El s'apropie de mine: i-se pare că de acum nu mai pôte să fie vorbă de clacă. Mă ia pe sub mână dreptă și mă întrebă cu tot dinadinsul:

- Ei, spune-mi acum, ce ați făcut la Cursesci?!
- (Sfirșitul în No. viitor)

Spiridon Popescu.

O casă de om cuminte...

..... Invătătorul ședeă pe un scaun în privdorul casei, cu ochii pironiți pe-o carte. Eră atât de adîncit în citire, că nu băgă de sémă că se deschide pórta încet și sătenii Gheorghe Căpraru și Stan Meranu intră în curte.

Mergênd a gale și sfios, dînșii se apropiară de invătător. Toemai atunci simți și el că a venit cine-vă, și-și ridică ochii spre nouii veniți. Se sculă de pe scaun și merse întru întîmpinarea lor. Ceî doi sătenî își luară pălăriile de pe cap și-î deteră bună ziua. Invătătorul le răspunse la salutarea lor le întinse mâna și nu se sfiî să stringă pe rînd palmele îngroșate deîmuncă și pline de bătături ale celor doi ómenî. Apoi îi întrebă ce vînt îi aduce pe la el și-î pofti în casă.

— E vreme bună, domnule invătător, și putem rămâné și afară, țise Căpraru.

— Cum doriți, răspunse invătătorul, și spuse unui copil, care deschisese ușa și scosese capul, să aducă două scaune. Scaunele aduse în privdor, ședură câte-și-trei.

— Toemai isprăviam de citit o carte nouă, urmă invătătorul, când ați venit. E o carte minunată, în care se vorbese de creșterea vitelor noastre, atât de ticăloșite acum

— Păcat că nu scim să citim, răspunse Meranu, că am află și noi câte ceva. Adică, domnule invătător, tot ce sciți d-vóstră, sciți numai din cărți?

— Da, din cărți, din vędute și din auđite. Cu deosebire din cărți, câte nu află omul curios? dar numai să citescă cu băgare de sémă. De pildă eũ, când am venit în satul acesta ca invătător și m'am însurat cu fata lui moș Enache, sciam din citite cum trebuie să fie o casă spre a puté fi locuită. Cum am luat banii de zestre am dărămat casa cea veche și am făcut-o pe acésta.

— Noi sătenii, drept să spunem, ne-am mirat mult când ați stricat locuința cea veche, țise Căpraru.

— Eũ o găsiam minunată, întregi Meranu, și aș fi stat pină la mórte în ea.

— Hei, iubiții miei, n'am dărămat eũ casa, ca să-mi fac de lucru; nici n'am cheltuit atâția bani, că mă scoteau din casă; citisem atâtea și atâtea de alegerea locului de casă, de așe-

đarea ei și a ferestrelor, de alegerea materialului de clădit, că nu mă mai răbdă inima să mă stau în casa cea mică și întunecósă. De aceea m'am și certat cu bătrínul...

— Adică el s'a certat cu d-vóstră, care aveți un suflet atât de bun, urmă Căpraru.

— Iți mulțumesc, răspunse învățătorul, măgulit de aceste cuvinte cari arătau cât de mult îl iubiă săténul.

— Sciți pricina venirii nóstre aci? Am venit ca să ne arătați și nouă casa; am voi să ne facem și noi câte una, sfirși Căpraru.

— Dacă ne-o da mâna, răspunse surîđend Meranu, fără însă de a-și lăsă urítul obiceiú al astupării gurii cu mâna, când spuneă câte ceva.

— V'o arăt bucuros, iubiții mei, bucuros..., đise la ríndul său învățătorul. Mare, mare lucru n'am făcut; de, după puterile mele. Sciți bine đicătórea: Cât ți-e plapoma, te întinde! Orí-cum, dacă are omul voie bună, pricepere și chibzuélă face multe lucruri bune. Să încep a vă arăta casa chiar de afară. Póte că e măi bine...

— Cum doriți..., cum doriți; scim că tot ce ne spuneți e bine spus, răspunseră de odată cei doi curioși.

Fără să vrea, ei își aruncară privirile departe, departe.. Sórele apuneă înroșind cu rađe ca de foc căți-vă nori aflați pe cer, deasupra lui.

— Vě aduceți aminte de casa cea veche?

— Cum nu, domnule învățător! In adevěr, nu séménă nici a suta parte cu asta. Par'că e un pahar; măi e de vorbit?

— Sciți că eră așezată prea jos și eră aprópe fără de temelie. Nu numai atât! Jumătate din locul casei fusese în-nălțat cu gunoiú de la vite; cum, nu sciú. Din aceste priciní eră casa măi tot anul umedă, și cu deosebire după ploile cele mari. Când intraí înăuntru te luà de nas un miros de mucigaiú.

— Să scií, Căprare, că și casa mea tot din pricinile astea e jilavă, đise cu ton de încredínțare Meranu.

— Ce am făcut atunci, ómení buní? Ceea ce trebuie să facă orí-care om într'o asemenea împrejurare. Măi întâiú, am căutat un loc măi ridicat pentru clădire; aș fi găsit în fundul grădinii; dar n'am putut s'o zidesc acolo din două priciní...

— Una o sciú eú, đise Căpraru. Bătrínul, Dumneđeú să-l

erte, voiã cu orî-ce chip sã zidesci casa pe locul ei d'întãiu. Nu prea aveã dreptate, dar de! ði-î om bãtrîn, cu ce-a apucat el din moşi strãmoşi şi pace!

— Aşã este! A doua pricinã e cã nu voiam sã-mi fac hambarul şi grajdul la drum, dacã aş fi aþezat casa tocmai în fundul grãdinii.

Ca sã împac şi pe bãtrîn, şi ca sã mē împac şi pe mine, iatã ce am fãcut: Cãnd s'a sãpat pivniþa, am bãgat de sēmã în care parte erã pãmîntul gunoios. O datã bine sciut, am avut bãtaie de cap sã schimb tot pãmîntul cel rēu şi umed cu altul bun, tare şi uscat. Din norocire pentru casã, s'a întîmplat cã o bunã parte din pãmîntul cel rēu sã fie tocmai în dreptul locului pentru pivniþã. Prea mult nu mai rēmãsesese; dar odatã schimbat, a trebuit sã pun lucrãtorii sã-l batã bine, fôrte bine, ca sã nu rãmãie pãmîntul cel nou afinat. Pe urmã, cum sciþi, tot locul erã cam jos; a trebuit înnãlþat cu pãmînt bun, sãnãtos, şi tocmai dupã ce s'a bătãtorit cum se cade, am început clãdirea. Fiind-cã voiam cu orî-ce chip ca locuinþa sã ėsã din lucru trainicã, din pricina schimbãrii pãmîntului, am pus lucrãtorii de aũ bătut în pãrþile mai slabe bulamacî, pe de-asupra cãrora s'a zidit temeliala, destul de adînc.

— Aþi avut destulã bãtaie de cap şi cu locul, ðise Cãpraru.

— Am avut, ce e drept, rēspunse învęţãtorul, dar am şi fost rēsplãtit; şi apoi fãrã bãtaie de cap, ce lucru se face trainic şi bun? Spuneþi, ce?

Cei doi sãtenî daũ din cap în semn de întãrire a celor spuse.

— Inainte de a porni lucrarea casei, am chibzuit pe hîrtie cum trebuia clãditã noua locuinþã. Fãrã un plan de casã, nu merge bine. Cu un plan nemerit, mergi la sigur; nu te mai codesci şi nu mai perði vremea, gãndindu-te la ce ai sã mai faci, orî stricãnd une-orî ce ai fãcut, pentru cã þi se pare cã trebuia alt-fel început lucrul.

— Veði ce va sã ðicã omul cu carte, cum întãiu se gãndesce şi chibzuesce şi apoi se hotãresce. Vorba ðicãtorii nãstre, Merane: mēsorã de ðece orî şi croesce odatã.

Învęţãtorul nu rēspunse nimic la aceste laude simple, dar meritate, ci urmã:

— Am dat feței casei o așezare minunată, așa cred. Vechia casă, cum făcuse, cum dresese bătrînii, aveă fațada, tocmai încotro nu băteă sórele; dar băteă strașnic vîntul cel aspru dintr'acolo.

— Munténul, de, adăugă Căpraru.

— Asta e bătută de sóre, din două, ba chiar din trei părți. Se scaldă și se răsfață mai tótă ziua în lumină, și tocmai cât trebuie și în căldură.

— Așa e, arătară sătenii cu mîna, încóce în fața casei e Răsăritul-Miază-zi. Sórele se ridică de colo de sub dél, dă bună diminéța casei d-vóstre, stă de vorbă cu ea, cât se rotesce pe cer și taman pe la tócă nu-î mai spune nimic, mai dîse Meranu.

Un ha! ha! ha! prelungit însoți ultima sa vorbă. Riseră cu toți de istețimea lui.

— Fie că bine aū nemerit așezarea casei.

— Am să vă mai spun încă ceva. A trebuit să mă țin și de regulamentul de clădire a caselor țărănesci, care ne spune să clădim casele cu fața saū cu o lature spre uliță. De altfel nu de silă am făcut asta, ci din mare nevoie.

Am pus casa cu fața spre drum să mai vadă și ai casei ce se întîmplă pe uliță, orî-cine intră pe pórtă. Staî coala pe prispă și te uiți în zi de lucrătóre când trec vitele de la pășune; dai fuga, deschizi pórtă și ți-le cîrmesci pe ale tale înăuntru. În zi de sêrbătóre stai și te uiți cum trec ómenii la horă: flăcăi cu florî la pălărie, fete cari rid sgomotos, bărbați și femei în haîne de Duminecă. De coala de pe prispă, femeia mea se uită cu drag la copilașii noștri, cari se jócă dinaintea casei, și bagă de sémă să nu li se întîmple ceva rēu. Pe urmă și casa are altă vedere din uliță; rîde par'că în sórele înveselitor și bun. Cine își așeză casa cu spatele la uliță, perde vremea.

— Cum așa, domnule învățator?

— Gândiți-vă numai, de câte orî vii și pleci, să faci mereu ocolul casei, parcă ar fi în tóte zilele Vinerea Pascelor, când se ocolesce casa de trei orî, ca să fie ferită de rele! Vorbă să fie!

Din pricina locului nu prea înalt a trebuit să zidesc temelială mai înaltă! Dór n'ó mai trage umeđelă!

— Fie că i-ai pus o temelie de piatră, și trainică și sănătoasă! Nu mai are morțe!

Sătenii se sculară și dădură un ocol casei, împreună cu proprietarul ei.

(Va urma)

Grig. Teodossiu.

Cum trebuie să ne ferim de răpciugă?

La cumpărarea unui cal trebuie să se observe cu multă băgare de seamă dacă el nu are vre-unul din simptomele morvei. Dacă vânzarea se va face în târg, se va cere vânzătorului certificatul de proveniență și sănătate al calului, ce se eliberează de medicul veterinar sau în lipsă de primarul comunei de unde provine. Este bine ca cumpărătorul să caute a se informa, pe cât va fi cu putință, dacă în comuna de unde este adus animalul ce este a cumpărătorului, a fost sau nu răpciugă, dacă proprietarul ce îl vinde mai are cai, și dacă vre-unul din ei a fost bolnav, și cam de ce fel de boală. Tote aceste științe, îl va îndruma mult, asupra stării de sănătate a animalului ce cumpără.

Vom feri caii de răpciugă, dacă, găsindu-se în acelașgrajd, mai mulți, scotem dintre ei și-l separăm pe acela ca.e ar înfățișa cel mai mic simptom de boală; îi ferim asemenea dacă luăm precauțiuni a nu veni în contact cu caii vecinului la care s'ar fi constatat boala; asemenea armăsarul de prăsilă, să fie sănătos.

Omul, putându-se molipsi de răpciugă, și cum se știe că la el boala este cu totul periculoasă, pentru-că îl omorâ aproape cu siguranță în cât-vă timp, urmază să arătăm în puține cuvinte, cum trebuie să se păzescă de această boală.

Orî ce persoană, ce are un cal bolnav cu semne de răpciugă, să nu se încumeteze a căuta să-l lecuiască dându-i diferite doftorii, ce se sfătuesc mai ales de potcovari. Prin această încercare, în cas când calul e într'adevăr răpcigos, răpciuga fiind o boală nevindecabilă, nu face alt ceva, de cât ține animalul bolnav mai multă vreme, putând ast-fel molipsi pe îngrijitorul ce-l trată, precum și alte animale. De alt-fel, legea de poliție sanitară veterinară opresce chiar pînă și pe medicii veterinari de a trată caii cu răpciugă.

În fine, calul răpcigos sau bănuir de a fi, se va examina cu multă băgare de seamă. Ori-ce om ce voesce a cerceta un cal cu scursore nasală, cu glandă, ulcere, etc., va trebui să se îngrijescă mai de grabă, a nu ave tăieturi, sgăriituri sau rănii pe mâini. Sigur că mâinile lui nu au nici un fel de rană, va examina animalul, ferindu-se ca prin desele strănutături, să nu fie stropit de scursorea lui nasală pe ochi, pe față, pe haîne. După examinare, dacă a aflat sau nu existența bôlei, va îngriji a se spela pe mâini cu apă fenicată sau creolinată, și în lipsă cu multă apă caldă și săpun. Nu va pune mâna pe un alt cal, fie el chiar bolnav, precum nici pe vre-un fel de obiect, înainte de spulare, fiind sigur că numai ast fel el nu va pute fi un mijloc de propagare al răpciugii. Îndată ce va ave cea mai mică bănuială de boia, calul va fi separat de celelalte, ne venind în atingere cu nici un fel de animal, nici chiar cu păsările din curte, pînă la sosirea medicului veterinar. Omul ce-l va îngriji, va căuta ca peria, țesala, pătura, găleța, etc., ce aparțin aceluși cal, să nu se întrebuinteze la un altul.

Venind medicul veterinar, și dacă declară calul răpcigos, proprietarul va ascultă cu sfințenie de sfaturile date de el, supunându-se legii, care prevede omorirea calului. Omorît, cadavrul lui se va îngropa la o adîncime de cel puțin 2 metri, cu pielea împreună, legea oprind jupuirea cadavrelor animalelor mörte de răpciugă. Dacă înainte de a se îngropa i se face autopsia, afară de veterinar și omeții pe cari îi destina el, nimeni altul nu va pune mâna pe cadavru, căci tot cadavrul ca și părți din el precum: sânge, carne, măruntae, etc., sînt periculoase, putend ca omul care ar umbla cu ele sau s'ar murdări de sânge să se îmbolnăvescă sau să întindă bóla la alte animale. Îngropat, se va procede apoi la desintecție.

În acest scop se va ridică și arde tot așternutul, finul și paiele pe cari a stat animalul, dacă el nu s'a îngropat odată cu cadavrul; se va curăți grajdul scoțendu-se băligarul, care se va îngropa într'un loc depărtat, spălându-se în urmă pardoséla cu leșie fierbinte, cu lapte de var, cu soluțiune 5% de acid fenic sau cu apă creolinată sau mai bine cu o soluțiune de 1% de sublimat corosiv. Dacă însă pardoséla e făcută din lemn și e ore-cum deteriorată, este

mai bine să se scotă și să se ardă, sau încă, dacă e formată numai din pământ bătut, se va ridica acel pământ pînă la adîncimea de cel puțin 20 centimetre, care pământ se va transporta cu căruța cu boi și îngropă într'un loc departe de locuință și ne umblat, iar în grajd se va pune în locul lui, un altul curat. Se va spăla asemenea eslea și grătarul, cu aceleași substanțe spuse; dacă ele prezintă o mică valoare, se vor arde; zidurile și tavanul se va rădăi și apoi tencui și spoi din nou. Se va spăla și desinfectă sau se vor dîstruge prin ardere, dacă sînt de puțin preț: gîlêta, hîrdăul, lopețele, furca, etc., cu care s'a servit la calul bolnav; fierăria de la hamuri se va trece prin foc, iar curelăria se va spăla cu leșie rece și în urmă cu apă fenicată, în sfîrșit, se va curăți și desinfectă omul hainele lui, care a îngrijit animalul, căruța cu care s'a transportat gunoiul, curtea, etc., așa după cum va indica medicul veterinar, și după cum prevede legea de poliție sanitară veterinară.

Irimia Popescu.

Medic-veterinar.

P O R C U L

Porcul se crește numai ca animal care produce grăsime și carne.

Sînt diferite rase de porci. Se împart după talia lor în: *mici*, *de mijloc* și *mari*.

Porcii mici, originari din Asia orientală, se îngrașe de tineri, cu puțină mîncare, produc carne puțină și grăsime multă. Le place odihna și somnul. Porcii mari, originari din Europa, sînt lungi, înalți și produc mai multă carne de cît grăsime. Ei sînt activi, iuți și sciui să se ducă departe spre a-și căuta hrana. Aceștia sînt porcii ce se cresc în păduri și locuri întinse. Porcii cei de mijloc sînt curciturii dintre porcii de Asia și cei de Europa.

La noi porcii cei mari au trup lung, capul scurt, urechi clăpăuge și picioare tari; ei sînt liniștiți, mîncăcioși, se fac grei și se îngrașă curînd, trăgînd pînă la 150 oca. Porcii de mijloc au trupul mai mult

rotund și gros, capul scurt și lat, urechile drepte, picioarele scurte. Carnea lor este fragetă și vrăstată cu grăsime; ei cresc degrabă și se înmulțesc tare.

V i e r u l.

Vierul trebuie să fie ales puternic, și să aibă cele mai multe calități ale rasei din care face parte. Vierii cei prea grași sînt primejdioși pentru scrófă.

Un vier tîner se pôte întrebuița de la 8 pînă la 10 luni în timp de 3 sau 4 ani; după aceea se îngrașă. Vierii bătrîni devin rîi și primejdioși chiar pentru cei ce-i hrănesc. Porcul trăește peste 20 de ani.

S c r ó f a.

Scrófa pôte fătă chiar de la vîrsta de 7 sau 8 luni. Scrófa pörtă puiul între 100 și 120 zile; cele tinere fată cevă mai curînd de cât cele bătrîne.

Scrófa fată de douë ori pe an. Pôte chiar să fete și de trei ori.

Scrófa cea bună are 12 țîte și fată 8 pînă la 12 purcei; așa într'un an putem avé de la o scrófă pînă la 20 purcei.

C r e s c e r e a.

Crescerea porcilor se face mai bine pe locurile unde pot să se lase să pască purceii în locurile necultivate. Zerul, sângele, cărnurile, lăturile le sînt priitoare; nu trebuie însă să li se dea mult, căci atunci în loc să crească se îngrașă.

Nu trebuie a se pune la îngrașat de cât animalele bine conformate, cari au un temperament bun, cari nu sînt bolnave și care dau semne exterioare de o vitalitate energetică. Liniștea și somnul sînt condițiunile esențiale al unei îngrașeri repede și complete. In timpul îngrașerii, ori-care ar fi hrana, trebuie a se da cu regularitatea cea mai mare.

Finele tómnai este epoca cea mai favorabilă pentru îngrașarea porcilor.

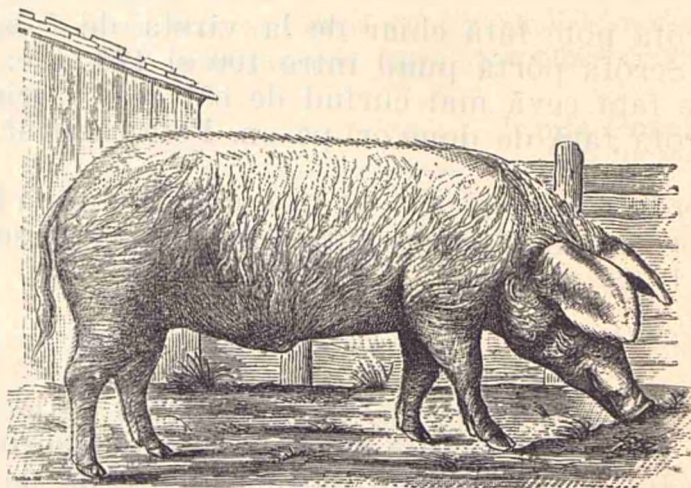
Dintre rădăcinii, morcovii și păstârnacii sînt cele mai favorabile îngrășerii, și se dau amestecate cu alte alimente; se dau crude și fierte. Cartofii se dau fierți, sfărâmați și amestecați cu tărîțe și făină de cereale și de leguminose.

Pentru îngrășatul porcilor e bine a li se da ghindă și jir, și cu puțin porumb.

Se pôte strînge ghinda spre a se da și iarna; însă atunci se udă.

Cu cât hrana ce se dă porcilor este mai variată, cu atît îngrășarea se face mai repede.

Curățenia este foarte necesară, cât și regularitatea în darea hranei. Somnul și liniștea adaugă mult la îngrășatul porcilor.

Pore de talie mare.

E bine ca în mîncarea ce se dă porcilor, să se puie și puțină sare, căci le ațîță pofta și le înlesnesc mistuirea.

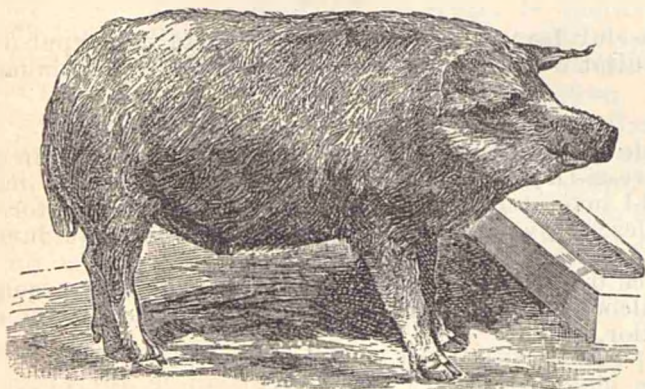
Porcul de îngrășat să fie cel puțin de un an și jumătate.

Cocina porcilor de îngrășat să fie în loc ferit, liniștit și închis de tôte părțile bine, ca să fie întunerice în ea, căci după cum s'a dis mai sus, somnul ajută mult la îngrășat, bine înțeles dacă se hră-

nesce și bine; iar în timpul iernii cotețul trebuie să fie călduros și curat tot-d'a-una.

Hrana să i-se dea porcului în porțiuni mici, numai atâta cât poate mânca, ca să nu rămâie nimic.

Apă curată să i-se dea cât se poate de des, ca să bea după plăcere.

Porc de talie mijlocie.

Tróca (copaia) să se curețe tot-d'a-una înainte de a se da de mâncare ori de bcut.

Bucatele mai puțin nutritóre, precum dovleci și cartofii, să i-se dea la începutul îngrășerii; mai târziu se începe cu grăunțe pisate.

Daca porcul gras nu prea mănâncă, i-se dă rădăcină de spînz sdrobită, cam un vîrf de cuțit, cu apă, i se tórnă pe gât. După acesta își capetă iarăși pofta de mâncare.

A. C. Groza.

PROVERBE

Nu este rásur să n'aibă cusur.

Dacă nu scii să vâpsești, nu te apuca să mînjesci.

Omului cu învățatură îi curge miere din gură; celui ne învățat nici măcar pisat.

Glumele nevinovate sînt ca sarea în bucate.

Serbări de 24 Ianuarie

În comuna Buhociu, județul Bacău, s'a serbat ziua de 24 Ianuarie de către o mare mulțime de săteni din comunele învecinate și de către școlarii din acele comune. Cu acest prilej, d-l G. Todiriță, învățător, a rostit un frumos discurs în care a făcut istoricul zilei.

* * *

În orașelul Isaccea, după inițiativa luată de corpul didactic, s'a organizat o serbare școlară pentru ziua de 24 Ianuarie.

* * *

Ziua de 24 Ianuarie s'a serbat cu mare animațiune în comuna Stănilăvesci-Orja (Argeș). După ce elevii au cântat imnul național, d-l învățător C. Rătea a ținut o conferință istorică; d-l P. Rădulescu, învățător, a vorbit despre importanța învățămîntului și despre școlile de adulți.

După ce d-l A. Marinescu (Prundu) și-a dezvoltat conferința despre alcoolism, serbarea s'a încheiat prin recitări și cântece ale elevilor.

* * *

În comuna Nanov, județul Teleorman, s'a dat în ziua de 24 Ianuarie o serbare școlară în folosul elevilor săraci. D-na Eugenia Comănescu, învățătoare, a ținut o conferință despre Unirea Principatelor, iar d-l I. Comănescu învățător a vorbit despre epoca lui Vlad-Țepeș.

Cu această ocaziune s'a adunat suma de lei 55 și 75 bani.

Țara fericirilor

— Poveste —

A fost într-o vreme, în spre sora apune, o mare și frumoasă împărăție. Cinstea, sănătatea, credința și munca luminată, erau podóbele cele mai scumpe pentru fie-care cetățean. Împăratul iubiă cu căldură pe supușii săi, iar aceștia erau respectuoși și devotați bunului și dreptului lor conducător. Legile țării erau cu sfințenie îndeplinite de popor. Fie-care își făcea cu drag datoria către patria sa iubită și scia prețui drepturile isvorite din îndeplinirea datoriilor. În sfârșit, ordinea cea mai desăvîrșită domniă în acea bine-cuvîntată țară.

Omenii din această împărăție iubiă munca și urău sederea. Erau avuți și cuprinși, căci lucrau cu pricepere și socotelă. Se simțiau foarte mulțumiți aflându-se la gospodăria lor și eră grea pacoste pentru ei când cărmuirea îi obligă să primescă vre-o slujbă la stat. Afacerile statului mergeau

minunat de bine, căci cinstea eră scrisă pe fruntea fie-cărui slujbaş. Țara eră bogată, statul eră puternic și respectat.

Atât de mult țineau omenii aceștia la demnitatea lor, în cât numai atunci erau mulțumiți cu avutul lor, când eră făcut de ei prin muncă cinstită; din această cauză, nimeni, în această împărăție, nu rîvniă la starea altuia. Dacă se întâmplă ca cine-vă să pîrdă punga, acela n'avea nici o supărare, căci o găsiă, adusă de cel care a găsit-o, la casa sfatului cetății. Se iubiau locuitorii acestei țări ca frații, la lucrări grele se ajutați, iar la împrejurări triste pentru țară, toți erau pentru unul și unul pentru toți. La bucuria unuia se bucurau cu toții și la durerea lui cu toții se mîhniau.

În această țară, judecătorii și tribunale nu se aflați, pentru că nici pricină și certuri între omeni, nu se pomeniau.

Pentru încasatul dărilor nu se aflați acolo agenți de urmărire, căci fie-care se ducea cu bucurie, singur, la ziua hotărâtă și plătiă *datoriile către țară*. Ei înțelegeau lămurit, că plătiind țării, lor își plătesc, lor își folosesc, de aceea ei priviau dările ca o subscripție de bună-voie pentru diferite bine-faceri, cari se resfringeau tot asupra lor.

Școlele și bisericile erau făcute de popor și tot poporul plătiă pe preoți și pe învățători. Fie-care om cu cea mai mare tragere de inimă, își dădea copiii la școlă, ori-câți ar fi avut. În primii ani de școlă, învățăturile erau: cunoscințe practice despre agricultură, crescerea vitelor, albinăritul și vîermii de mătase, economie, comerț și gospodărie. După terminarea școlei începătoare, absolvenții cei mai eminenți erau trimiși după trebuințele țării, la învățături mai înalte.

La școlele mari, ca și la cele mici, baza culturii eră tot religia. De la școlele înalte ieșiau omeni desăvîrșiți în bine.

În această țară, în timpul sîrbătorilor, bisericile erau pline de lume, iar în cetate nu rămăneau de cât sentinelele țării. După prînz, se adunau cu mic cu mare la umbra pomilor din curtea bisericeii și în sunetul muziceii începeau hora și veselia. Cafenele și locuri de destrăbălare nu se pomeniau. În serile zilelor de lucru, precum și în zilele de sîrbătoare, toți omenii se adunau în nisce săli mari, unde fiind cărți și jurnale folositoare, se puneau la citit și discutați cestiuni importante pentru traiu.

La acești omeni, cele șese zile ale săptămîni erau drept «zile de lucru,» iar a șaptea zi eră cu adevărat «zi de repaos și sîrbătoare.»

Nu se pomenia în această țară, femeii rele, ștregarii și derbedei, crime și fapte mîrșave. Acei cari nu se căsătoriau pînă la vîrsta de 25 ani, pierdeau drepturile cetățenesci, nu erau primiți în sfatul public și plătiău dările întreit cât ceilalți.

Darea personală eră pusă în chipul următor: cu cât cine-vă

avea mai mulți copii, cu atât plăteă mai puțin; acei, cari aveau de la 8 copii înainte erau scutiți de dare.

În sfârșit, tot ce era frumos, bun și de laudă nu lipsia din această țară. Străinii, trecând prin acest loc, nu-î răbdă inima fără să dică: «Iată țara fericitelor!»

N. Gădeiu

Învățător, Tutova.

Greutatea unei albine

Șunând un pahar gol cu gura în jos pe unul din discurile unei balanțe, apoi stabilind echilibrul, se va menține ore echilibrul dacă vom introduce sub pahar, cu mare precauțiune o muscă, care să sbóre înăuntru?

În Franția, nimeni nu pôte ajunge inginer de poduri și sosele, dacă n'a rezolvit această problemă.

Naturaliștii americani, fără a avé în gând să devie ingineri, au rezolvat o problemă analogă. Ei au studiat și determinat greutatea mijlocie a unei albine.

După acești naturaliști, greutatea unei albine liberă de orî-ce sarcină (nectar, polen, etc.) este de $0^{\text{gr}},0907$, adică 907 de decî de miimi dintr'un gram; dar când ea vine de la câmp încărcată, greutatea sa este întreită $0^{\text{gr}},0907 \times 3 = 0,272$, adică de 272 miligrame. Ceea-ce dă a se înțelege că albina transportă în drumul ei (prin aer) o greutate de două ori mai marî ca a sa proprie.

Pentru a avé un chilogram din aceste interesante insecte, ne trebuie un număr de 3.968—11.025 albine, adică numărul lor variază dapă cum sînt încărcate sau libere de orî-ce sarcină. Greutatea unui roiî ordinar fiind de aprópe 2 kgr., provisiunile de cêră și de mîere sînt stăruința a 22.000 indiviđi.

Se găsesc roiuri la cari au lucrat un număr îndoit de albine.

G. Coles.

ÎNTÎMPLĂRILE SĂPTĂMÂNII

În zilele d'întăiî după alegerea președintelui în Franția, s'au făcut tulburări de stradă în Paris. Protivnicii republicei, cei-ce voesc iarăși împărătia, au început să facă sgomot. Dar i-a liniscit poliția și armata. Prințul de Orleans care năzuesce s'ajungă pe tron, fiind isgonit din Franția, trăesce printr'alte țări. Pin'acum era în Belgia, dar vedënd Belgiunii că nu s'astîmpără, l-au isgonit din țara lor. Prințul a fugit în Italia, dar și Italienii i-au spus că-l vor isgoni daca nu se va astîmpără.

În Ungaria s'a schimbat ministerul. A rămas la putere tot partidul liberal; Banfy însă, ministrul-președinte, a făcut loc lui Széll, ca să împace printr'asta opoziția.

Americanii se bat cu răsvrățiții din insulele Filipine. Cum se vede, au să aibă mult de lucru cu răsvrățiții.

Or.

INFORMAȚIUNI

În ziua de 14 Februarie c., a fost o frumoasă serbare școlară în comuna Gvardinița, județul Mehedinți, în folosul cantinelor școlare.

Au luat parte 9 învățători, cum și preoții și fruntașii satelor vecine. Reușita a fost deplină. Publicul a rămas încântat. La această serbare a asistat și d-l Bungețianu, revisor școlar.

Amintim cu o deosebită plăcere că domnia-sa a organizat 14 asemenea serbări, în diferite centre mari ale județului.

*

În No. 19 din 7 Februarie a. c., am reprodus nuvela «Minunatul devotament» din broșura intitulată *Cei doi frați*, care face parte din «*Biblioteca de lectură* pentru tinerimea de ambe-sexe,» a d-lui Ión M. Rîurénu.

Profitând de acest prilej, recomandăm această interesantă colecțiune cititorilor noștri.

Vom reveni.

S C I R I

D-l I Kalinderu, administratorul domeniilor Coronei, a vizitat în luna Decembrie trecut, biserica, școla și primăria din comuna Mălini, jud. Suceva, interesându-se de apröpe de mersul învățămîntului pe care-l încurajază pe tota ziua.

*

La 20 Decembrie trecut în comuna Budesci (Ilfov), s'a adunat preoții și învățătorii din plasa Negoesei și au întemeiat o societate «Salvatorul» pentru a se ținea conferințe populare.

*

D-l Vasile Ștubeanu, șeful postului de jandarmi, din comuna Ibănesci (Dorohoiu) a fost decorat cu medalia «Serviciul credincios» clasa I.

*

Cu ocazia anului nou 1899 elevii practicanți de la Ferma Studina (Romanași) au dat o frumoasă serbare.

*

La liceul din Focșani s'a întemeiat o societate de lectură a elevilor, sub conducerea profesorului de limba română.

Cantinele școlare

În seara zilei de 30 Ianuarie, cu concursul d-nei și d-lui Anastasiade judecător, și sub președenția d-lui Gh. S. Sturdza, s'a dat în Moinesci, în salonul primăriei locale, un bal, al căruia venit este de 950 lei. Acești bani au destinația pentru *Cantina școlară*, care a început să funcționeze de la 1 Februarie, cu un număr de 31 elevi.

G. Mircea.

dirig. școlii din Moinesci.

PENTRU COPIII SĂRACI

În Focșani, un comitet compus din dōmnele Bibescu și colonel Stoica, a adunat 1.000 de lei din cari au cumpărat haine pe cari le-a împărțit copiilor săraci.

Societatea de binefacere «Carmen Sylva» din Câmpulung a distribuit ajutoare copiilor săraci, în ziua de 20 Decembrie cu o mare solemnitate în sala clubului Militar din acel oraș. Cu această ocaziune s'au rostit mai multe discursuri și s'a adunat și o sumă ca prim fond pentru cantinele școlare.

La Craiova în ziua de 20 Decembrie, din inițiativa institutorilor respectivi, s'a dat în localul școlii «Trișcu» o serbare școlară pentru ajutorul copiilor săraci. S'au încasat 526 lei.

D. Bibianu, primarul Caracalului și d-l Căpitan Niculescu, ajutor de primar, au împărțit cu ocazia sărbătorilor Crăciunului haine la copiii săraci din acel oraș.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Trăiască inițiatorii revistei «Albina», meritul și virtutea este a lor, și tot odată îi rog a primi stima de care sînt pătruns.

I. Părvulescu.

București, jud. Tecuci.

Vē urez timp și viață lungă atât d-vostre cât și revistei «Albina» pentru «redeschterea țaranului», și a întregului popor român

Sică. Văllénu.

Vălenii-de-munte.

*

Revista d-v. «Albina» împarte cunoștinți folositoare printre popor.

Munténu V.

Oltenița, Ilfov.

MULȚUMIRI

D. I. Covaciu, dirigintele școlii din comuna Carcaliu, județul Tulcea aduce mulțumiri d-lui *N. Mărculescu*, primarul acelei comune, care a făcut multe îmbunătățiri actualului local de școlă și a luat inițiativa pentru a se construi un nou local.

D. I. Teodorescu, învățător în Broșteni, aduce mulțumiri onor. admi-

nistrațiunii a casei M. S. Regelui, care a înființat o cantină școlară și un azil de nopțe pe lângă școala din satul Brosceni (Suceva).

D. I. Teodorescu, învățător în Brosceni (Suceva) aduce mulțumiri d-lor A. Popovič, N. Tissot, G. Stupeanu, I. Mănașcu, N. Vlădoianu, cari au contribuit pentru fondul cantinei școlare din Brosceni.

A P E L

Pentru bibliotecă populară

D-nii Gr. Chifulescu și N. F. Florița, învățători, fac apel pentru întemeierea unei biblioteci în satul Siliștea-Crucii, jud. Dolj.

INSCIINȚARE

La biserica parohială din comuna Necoresci, plasa Bêrlad-Necoresci, județul Tecuci, se află un loc vacant de cântăreț, salariat din bugetul parohiei cu 250 lei anual. Candidații să se adreseze episcopiei numitei biserici.

Preotul paroh,
N. Teodorescu.

Deslegarea întrebărilor din No. II

I. Întrebare literară: S'a tradus în Românește poema lui Tasso «Gerusalemme liberata» și de către cine?

«Gerusalemme liberata» s'a tradus de Atanasie Picleu și s'a tipărit la 1852.

II. Întrebare istorică: Ce marcă a avut România înainte de a avea un cultur.

De la descălcarea țărilor Munteniei și Moldovei și pînă la 1859 nu se găsește nici un document științific care să probeze ce steme au fost în țărilor surori.

Este probabil că înainte de Dragoș, Moldova a avut ca emblemă a *cap de bour*. D-l Urechii împarte istoria stemei Moldovei în 2 perioade: 1) perioada domniei pămîntene, pînă la D. Cantemir; 2) perioada fanariotică.

În Muntenia destiunea este mai grea, căci prima întrebare ce-și pune d. V. A. Urechii este: „*avut-ă Muntenii în scutul lor un corb sau o acvilă?*”

Samuel Micul și poetul Văchirescu au susținut că nu pôte fi vorba de *corb* ci de *acvilă*. La aceștia *Sulzer* se încercă a dovedi tocmal contrariul.

În fine d-l Urechii arată că dacă în stemă nu se pôte cunoaște imediat de ce vorba de *corb*, sau de o *acvilă*, faptul acesta trebuie atribuit neîndemănării artiștilor.

În epoca ante-română, Daciei întrebunțau ca emblemă, după spusa lui Schwanz, *sô-rele, luna, stelele*.

De la 1859 la 1867 avem o perioadă unde atât în Muntenia, cât și în Moldova, avem modele unde *capul de bour* și *acvila* sînt împreunate pe o aceeași marcă. La 1867 a fost o mare discuție în cameră spre a se cei ce emblemă să aibă Principatele-Unite. În fine se hotărâse ca într-o parte să fie un leu, iar într'alta a stemei o femeie, iar înăuntru *acvila* română, simbolul Munteniei, și într'alta *borbul*, simbolul Moldovei. În fine în 1872 se votăză legea, care admite marea ce o avem și azi.

1. De la cucerirea Daciei de Romanii și pînă în secolul II, Romanii au avut simbole și embleme de cat cele moștenite de la stindardele legiunilor romane, adică *acvila*.

2. De la secolul II pînă la descălcare, țărilor române au trebuit să aibă emblemă, mai ales că arta flazonului începuse acum să înflorască. Radu Negru, venind în țară a trebuit să găsească *acvila* română, după cum Dragoș găsisse capul de bour.

III. Problema: Cele mai simple mijloace sînt următoarele două în cari turnările ce se fac se ved di . cât arătăm că va fi în fie-care vas și în butoi.

I. Soluțiune.

	Butoiul	Vasul de 5	Vasul de 3
Dat.	8	—	—
1.	5	—	3
2.	5	3	—
3.	2	3	3
4.	2	5	1
5.	7	—	1
6.	7	1	—
7.	4	1	3
8.	8	4	—

II. Soluțiune.

1.	3	5	—
2.	3	2	3
3.	6	2	—
4.	6	—	2
5.	1	5	2
6.	1	4	3
7.	4	4	—

IV. Ghicitoare: *Cer*

V. Aritmograf:

Busunar
Ismail
Suceva
Miserabil
Aramă
Risipă
Castor

VI. Șarada: Ga-la-ți

Răspunsuri la întrebările din No. 11.

(Sfârșit.)

Aū răspuns la o singură întrebare.

. Zlatcu Pascal.

București: G. Georgescu, I. Petrescu, G. Aslan, S. Popovici, S. Ión, T. Popescu.

Aū răspuns la două întrebări:

Mehedinți: Dragotesci: I. B. Gorșu.**Ploesti:** P. Popescu, G. Stan.

Aū răspuns la trei întrebări:

Bucău: Dealu: Pr. Const Popescu.

Aū răspuns la patru întrebări:

. Gherban.

Loco: Albert Hussar.**Doroholu:** Mitoc: Natalia Lupu.**Dolj:** Giorocu: D-ra Elisa Istrăte; Craiova: C. Lăzărescu.

Aū răspuns la unei întrebări:

Câmpu-Lung: Ión Luca.**Iasi:** Ivan Lunătescu.

Loco: I. Georgescu, Popescu R. Ion, Stănescu Const., D. Demetrescu, C. Constantinescu, I. Iliescu, V. Iliescu, Iulius, Pastor.

Covurlui: Galați: G. Gavrilă.

Argeș: Drăgănești: I. Totan.

La întrebările ce am pus în No 11 am primit răspunsuri foarte multe; de aceea am fost siliți să le punem în cinci numere. Cele mai multe răspunsuri s'au dat la problemă, la ghicitore și la aritmogrif; mai puține la întrebarea istorică și prea puține la întrebarea literară. Ca curiozitate, reproducem un răspuns dat în versuri de d-l D. Totan, Drăgănești:

În proză, poeticește
A tradus în românește
Atanasie Păcleanu
Pe Tasso Italianu.
Se găsește și în noi;
E de la cinci-șeci și doi.

România în timp trecut
Și corb marcă a avut
Plăsmuit de streini (hoți),
Sigur, de Fanarioți.

De două ori ei
Cu vasul de trei,
La restul de doi
Puț cinci înapoi
Ș'o dată mai ei
Cu vasul de trei.
 $2 \times 3 = 6; 8 - 6 = 2 + 6 = 7 - 3 = 4.$

PREMIILE

1. Dintre cei cari au răspuns la o singură întrebare a eșit la sorți numele d-lui *Vasile G. Axente*, din Ivesci (Tecuci). D-sa ne va comunica ce cărți în valoare de 2 lei voește să-î trimitem.

2. Dintre cei cari au răspuns la 2 întrebări a eșit la sorți numele d-rei *Anastasia Lebedor* din Baschior (Tulcea). D-sa va primi Eneida, tradusă de G. Coșbuc.

3. Dintre cei cari au răspuns la 3 întrebări a eșit la sorți numele d-rei *Volumnia I. Filip* din Constanța. D-sa e rugată a ne trimite adresa exacta spre a-î expedia tabloul «Aducerea capului lui Batori înaintea lui Mihai».

4. Dintre cei cari au răspuns la patru întrebări a eșit la sorți numele d-lui *Octav Stănescu* din Ploesci. D-sa e rugat a ne trimite adresa exactă și lista de cărți în valoare de patru lei ce dorește a-î trimite.

5. Dintre cei cari au răspuns la cinci întrebări a eșit la sorți numele d-lui *Ivan* din Iași. D-sa e rugat a ne trimite numele întreg și adresa exactă spre a-î expedia cele 2 tablouri: Capul lui Batori și Aprodul Purice.

6. Dintre cei cari ap răspuns la toate întrebările au eșit la sorți numele d-lui *Valente* din București. D-sa e rugat a ne comunica numele exact și adresa cum și lista de cărți în valoare de șase lei, ce dorește a avé.

EXEMPLE VREDNICE DE IMITAT

D-l Doctor N. A. Merati, medicul circumscripției II din plasa Balta, jud. Brăila, a ținut locuitorilor din comuna Ciocile o conferință, dându-le sfaturi în privința diferitelor bôle cari bintue mai des prin sate.

POȘTA REDACȚIEI

Celor 100 de țărani din Romanuși. — Proiectul sf. Sinod pentru modificarea parohiilor nu s'a prezentat încă discuțiunii corpurilor legiuitoare. E vorba de o revedere a legii clerului, când se va ave în vedere neapărat și modificarea parohiilor.

D-lui *D. Alexandrescu, Miran Tangîru, Vlașca.* Prin noul proiect de lege nu sunt avuți în vedere de cât absolvenți a 4 clase gimnasiale.

D-lui *R. P. Găisenu, înacțător diriginte, comuna Săcenii, juu. Telcorman.* Nu e vorba în noul proiect de cât de învățătorii suplinitori cu 4 clase gimnasiale. În școala normală de institutori nu puteți fi primit căci vé împedică vîrsta și titlul. Actuala organizare a acestei școli nu se schimbă întru nimic.

Un abonat din jud. Tulova. Părerea d-vastră de a publica un premiu pentru cea mai bună cugetare asupra Albinei n'o putem admite. Înțelegeți pentru ce!

Al. M. Negoescu, Buzeu. — N'a apărut încă. Când va apăre, veți vedé anunțul în revista noastră.

Către mai mulți corespondenți. — Despre serbările pentru 24 Ianuarie, am primit așa de multe dări de sémă în cât ne este imposibil să le publicăm în întregul lor sau și în prescurtare; de aceea le vom resumă numai.

INCUNOSCIINȚARE

Pentru cei-ce se ocupă cu apicultura și dorese să fie apicultori.

Pentru a puté servî pe onor. public român și în același timp să-mi împlinesc o datorie ca sincer propagator al apiculturii ratiionale, îmi permit de a le aduce la cunoscînță următoarele:

I. Iubitorilor de apicultură le voi da în mod gratuit ori-ce deslușire în acéstă materie. Scrisorile d-lor vor fi însoțite de o marcă pentru răspuns.

II. La ferma mea de apicultură se găsece de vîndare stupi ratiionali solîdi și bine lucrați și anume:

a) Stupul sistem Begnescu ediția I, 15 lei bucata. Dacă cine-vă comandă de la 5 bucăți în sus i se reduce 1 leu la bucată.

b) Stupul sistem Begnescu ediția II, 20 lei bucata; acest stup are trei etage și se pot pune într'insul 3 stupuri de odată sau numai unul după voință, apoi se pot împreună când voesce stupul.

c) Stupul Berlepsch-Grand, bucata 15 lei.

d) Stupul Trinitatea sistem Berlepsch-Grand cu 3 încăperi avênd 3 uși, 3 ferestre, 90 de rame și 3 gratii Hanneman, costând bucata 50 de lei.

e) Stupină pentru mătcile de rezervă forțe sistematică, cuprinde 24 de stupșori și avênd 24 de uși, 240 de rame lucrată forțe frumos, costă bucata 100 de lei.

III. În timpul mîeu liber de școlă mă angajez cu instalarea fermelor de apicultură mari sau mici, proprietarilor și ori-căror amatori de apicultură.

Ori-ce cereri de informații, se vor adresa pe adresa de mai jos în comuna Pietrile, județul Vlașca, prin gara Bănésa.

Remus N. Begnescu.